

[Lilli Gyldenkilde]

udvide rammerne, men det siger som sagt intet som helst om, hvorvidt de vil gøre det. Det kan blive interessant at få at se, måske allerede under udvalgsarbejdet, hvor meget de rent faktisk investerer inden for den ramme, de allerede nu har. Jeg tror desværre ikke, at det er ret meget.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg kan sige til forslagsstillerne, at centrum-demokraterne er ganske tilfredse med, at man ikke har pålagt livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne noget som helst. Vi afviser forslaget.

Waldorff (VS):

Jeg er blevet pålagt af min folketingsgruppe at prøve at finde noget positivt at sige om SFs forslag. Selv om det er lidt vagt, lykkes det mig at finde noget, nemlig at i den udstrækning forslaget udtrykker modvilje imod, at EF-direktiver, skal vi sige det bredt, lægger rammer for dansk lovgivning, er vi enige i den skønnede intention i forslaget.

Men ellers vil jeg sige, at vi er temmelig uenige i de to perspektiver i forslaget, som er værd at diskutere. Det ene er EF-politik, det andet er erhvervs politik.

EF-politisk synes vi det er beskæmmende at se SF, som i 1978, da vi diskuterede det direkte EF-valg, lagde megen vægt på at fastholde en opposition imod EF og imod harmoniseringer og suverænitetstafgivelser, nu komme og foreslå regeringen nærmest at krybe til EF-Kommissionen og bede om en forhandling om et direktiv. For mig er det en helt uforståelig legalisme, man lægger op til her. Formålet kan være at komme i snak med socialdemokratiet. Det er, så vidt jeg kan vurdere, ikke lykkedes helt godt. Det rigtige må være at sige, at hvis der er EF-direktiver, som er gennemført, og som vi vender os imod, så må vi selvfølgelig kræve, at man gennemfører lige præcis den lovgivning, der passer én, helt på tværs af, hvad der måtte eksistere af EF-direktiver, i stedet for at appellere om, at man tager en forhandling med Kommissionen, hvad der begribeligvis ikke kommer noget som helst ud af, specielt ikke med den holdning, man har. Det hjælper ikke så meget.

Det andet er det erhvervspolitiske i det. Vi er selvfølgelig bekendt med SFs forsøg på at

etablere en form for kapitalstyring i det eksisterende samfund og på de eksisterende betingelser. Det hænger noget sammen med SFs ØD-forslag, som vi er uenige i. Specielt den variant, at man om forsikringstageres og altså pensionskassemedlemmers opsparede midler siger, at de forrentes for godt, de skal bruges til at investere risikovillig kapital i de betrængte erhverv, landbruget og de små erhverv, som SFerne har lidt svært ved at holde sig til, synes vi faktisk er en skidt idé. Det er ikke, fordi vi har sympati for forsikringsselskaber og pensionskasser, det er simpelt hen, fordi det er den gale vej at gå, og det er misforstået at ville lave erhvervsstøtteordninger, som vi i øvrigt generelt er imod, på den måde, som SF forestiller sig her. Vi er altså imod selve det formål, som SF vil have løsgjort sig af EF for at kunne forfølge.

Derudover vil jeg godt sige, at konsekvensen af, at økonomiminister Ivar Nørgaard ikke kunne komme igennem med denne aftale med forsikringsselskaberne, ikke er, at SF må finde en eller anden smutvej til alligevel at få investeret noget kapital i landbruget og andre steder. Konsekvensen må vel være, at vi binder socialdemokratiet op på den trussel, det brugte over for forsikringsselskaber og pensionskasser, nemlig at de selvfølgelig skal beskattes. Lad os benytte os af, at vi har fået en ny skatteminister – jeg tror ikke, det ændrer et kvidder, men lad os gøre det alligevel – hr. Mogens Lykketoft, der faktisk er den, som inden for socialdemokratiets rækker har vredet sin hjerne mest for at finde ud af, hvordan man kunne få beskattet de her enorme formuer, som ophobes i forsikringsselskaber og pensionskasser. Hvis det er det, vi skal gøre, så vil jeg foreslå SFerne, at de opgiver dette forslag, for det, man er i færd med at gøre med det her forslag, er i virkeligheden at give regeringen det smuthul, som gør, at den kan krybe uden om truslen om beskatning af de skattefrie institutioner.

Opsummerende vil jeg sige, at forslaget er udtryk for en ubehjælpelig teknokratisme, som det også blev demonstreret, en aldeles principløs strukturreformisme og endelig en temmelig talentløs halehængspolitik. Men som sagt, vi har en vis sympati for visse af intentionerne i forslaget.

Alfred Hansen (DR):